

обрасълъ съ буйна гора. Това е било, очевидно, до заселването на неговитѣ южни склонове и до изсичането на неговата гора, и отъ тогава, вѣроятно, е останало и турското му име *Бармукъ* (отъ Барамукъ — мѣсто съ много бари). Отъ това предание се види, че абяната индустрия е била развита въ Сливенъ още преди идването на турцитѣ тукъ.¹⁾ Голѣма частъ отъ водата, която се е използувала за тия *бáри*, се е употребявала за воденици, които почнали да растатъ особено отъ време идването на турцитѣ. Така, въ края на XV-я вѣкъ въ Сливенъ се заселилъ единъ караманлийски турчинъ, който преди заправянето на Кумлука, събралъ изобилнитѣ потоци и една частъ отъ Асенювската рѣка, та ги прокарва отъ дветѣ страни на града въ две „голѣми“ вади (съответно край Хамамъ-Баиръ и лѣвия брѣгъ на Куруча), върху които построилъ воденици и долапи. Частъ отъ тѣхъ той давалъ подъ наемъ на мѣстни граждани, вече около срѣдата на XVII-я вѣкъ. Х. Калфа заварва Сливенъ въ цвѣтещо за тогавашната турска империя състояние, за което той туря Сливенъ на по-видно мѣсто отъ прочутата тогава Ангора. Но и тукъ трѣбва да забележимъ, че Сливенската индустрия, както се вижда и отъ употребяванитѣ въ нея термини, не датува отъ робството, а само добива новъ тласкъ въ него. Изобилната Сливенска вода и нейното качество, на което Х. Калфа отдава главната причина за предимството на Сливенскитѣ *аби* и *кѣбета* предъ ангорскитѣ, е съществувала тукъ и преди идването на турцитѣ, ако не и въ по-голѣмо количество но въ по-добро качество. Сливенскитѣ вълнени произведения достигнали до степенъ да се търсятъ по цѣлата турска империя, а самия Сливенъ става срѣдище на търговски сдѣлки между анадолиии, кюрди, перси-араби и т. н. дори до освобождението, за да не привеждаме още тукъ случая съ Сливенската фабрика, първа по рода си въ полуострова, която снабдявала съ шаеци цѣлата турска армия²⁾.

Колкото се отнася до околнитѣ на Сливенъ краища, най-вече Котелъ и Ямболъ, за които се споменава като кѣтове, гдето ржната индустрия, ако и по-слаба отъ Сливенската, е доволно напреднала, то трѣбва да забележимъ, че тази индустрия е пренесена отъ Сливенъ. Както се знае, Котелъ е заселенъ следъ падането на България и, следователно, е сравнително много по-новъ отъ Сливенъ, а Ямболъ е лишенъ

¹⁾ Стари хора разправятъ, че до основаването на първата фабрика въ Сливенъ, е имало 32 дарака за влачене на вълна. Споредъ единъ турски календаръ, който Митю Ефенди ми показва, до 1850 г. тия дараки намалѣли на 9 (япа-даракъ), а тепавицитѣ (абаджикуру) — на 28.

²⁾ Споредъ събрани сведения къмъ срѣдата на XIX. вѣкъ годишно отъ Сливенъ се е изнасяло около 176,000 топа аби и шаеци домашна изработка (безъ производството на държавната фабрика).